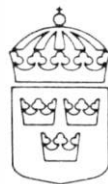

Motion till riksdagen

1986/87:L126

Allan Ekström (m)

Ändring i räntelagen (1975:635) m. m. (prop. 1986/87:72)

Mot.
1986/87
L126–127

Enligt 18 kap. 8 § rättegångsbalken (RB) utgår i dag ränta på *rättegångskostnad* med 6 %. I propositionen föreslås att denna otidsenliga fasta räntesats ersätts med den vanliga dröjsmålsräntan. Genom förslaget – som tillstyrks – kommer borgenärens olika slag av fordringar gentemot gäldenären att jämfästas: krav på rättegångskostnad skall inte längre sättas i stryckklass.

Förslaget löper dock icke hela linan ut. Borgenärens möjlighet att få gottgörelse för att gäldenären tillgodogör sig avkastningsvärdet på hans kapital blir nämligen beroende av vilken processform som kommer till användning vid domstolen. Handläggs målet som ett ordinärt tvistemål blir den nämnda bestämmelsen i 18 kap. 8 § RB tillämplig. Så är däremot icke fallet, om målet handläggs i form av lagsökning eller betalningsföreläggande. I sådant fall utgår ingen som helst ränta på borgenärens krav på rättegångskostnad; 15 och 22 §§ lagsökningslagen. Genom dom i NJA 1981 s. 1006 har högsta domstolen fastslagit att även tvistemål om mindre värden (FT-mål) skall särbehandlas på samma sätt.

Som det saknas rättslig grund för att bedöma borgenärens fordran på ränta för rättegångskostnad olika beroende på vilken juridisk form ("juridisk kostym") som kommer till användning, bör den i propositionen intagna grundsatsen gälla fullt ut. Den påtalade särregleringen bör därför icke längre bestå.

Det får ankomma på utskottet att utarbeta erforderlig lagtext.

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställer jag

att riksdagen beslutar att rätten till ränta på rättegångskostnad skall gälla även i mål som handläggs enligt lagsökningslagen eller lagen om rättegång i tvistemål om mindre värden.

Stockholm den 17 februari 1987

Allan Ekström (m)